

henved 800,000 Kr., medens man bevilger noget over 400,000 Kr. Man nægter altsaa to Tredjedel af de paa dette Afsnit forlangte Beløb, og det vil ses af selve de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører, at dette ingenlunde udelukkende er, fordi man mener, at de paagældende Bevillinger ikke skulle gives; til nogle af dem har man givet Halvdelen; og altsaa indrømmet, som ogsaa den ærede Ordfører udtalte, at man i og for sig erkendte dem for rigtige og forsvarlige. Det er altsaa en bestemt finansiel Begrænsning, man har gennemført, og vi for vort Bedkommende maa da finde det Beløb af 400,000 Kr. som meget vilkaarligt valgt og efter vort Skøn ubetinget for lille, ligesom vi for vort Bedkommende finde det ønskeligt, at forskellige af de Bevillinger, man saaledes har villet fremme langsommere, blive noget hurtigere fremmede. Hvad særlig angaar den sidste Post til Anlæget af Ryksbatterier til Sitring af Forbindelse mellem Landsdelene, kan jeg aldeles ikke anerkende den Begrundelse af Nægtelsen, som nu fremkom fra den ærede Ordfører. Det forekommer mig, at aldeles uafhængig af den øvrige Stilling og hvad der i øvrigt er gjort til Forsvarets Fremme, maa det anses for ubetinget ønskeligt, at Forbindelsen mellem Landsdelene sikres under Krig, og jeg tror, man vilde forsøge dette, om der saa aldrig var bleven anlagt noget særligt Forsvarsværk omkring Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at dette er et Punkt af saa stor Betydning, at jeg meget beklager, at det ærede Flertal har afvist det under Henviisning til, at det hænger sammen med Fæstningsanlæget om Kjøbenhavn. Dette kan jeg for mit Bedkommende ikke anerkende.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg skal først kortelig omtale de to Punkter, som den ærede Ordfører nævnte, med Hensyn til hvilke der havde været Samraad mellem mig og Udvalget. Det var for det første med Hensyn til Usjerød Fabriks fremtidige Assurance. Jeg tvivler ikke paa, at naar Udvalget nærmere har haft Lejlighed til at sætte sig ind i de sidste Oplysninger, der foreligger, ville vi komme til fuldstændig Enighed om Realiteten. Jeg tror efter de Udtalelser, der allerede fandt Sted i Samraadet, at vi egentlig ere ganske enige og staa paa samme Standpunkt i saa Henseende. Jeg skal derfor

ikke komme nærmere ind derpaa. Det andet Punkt, hvorom der er holdt Samraad, er med Hensyn til Anvendelse af danske Heste i Hæren. Jeg kan udtale, at ingen mere end jeg kunde ønske, at Hæren fuldstændig kunde forsynes med Heste her fra Danmark, ikke alene i Fredstid, da man jo dog kan erholde dem fra Udlandet, men navnlig af Hensyn til Forholdene under en Krigstid. Sagen er nemlig, at naar vi mobilisere vor Hær, have vi ikke nær alle de Heste, vi skulle have, ikke en Gang til Rytteriet; men man maa da nøjes med, hvad der kan faas her i Landet, og det er meget uheldigt, hvis man i saa Fald skal tage til Takke med Heste, der ikke fuldt ud svare til de Fordringer, man kunde ønske at stille. Grunden til, at man er gaaet over til at købe Heste i Udlandet — maaste i noget større Udstrækning end for en Del Aar tilbage — er, som jeg allerede oftere har haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, den, at vort Rytteri nødvendigvis, hvad Hurtighed angaar, maa følge med Rytteriet i andre Lande. Vi gjorde sørgelige Erfaringer i 1864, da vi med vort tunge, mest med danske Heste bevæbnede Rytteri, stode over for Østerrigerne og Preussierne. Naar de vare de mange og vi de faa og derfor kunde ønske at slippe vort indhentede de vore Ryttere og behandlede dem paa ubehagelig Maade; og vare vi omvendt tilfældigvis et enkelt Sted de mange og de de faa, og vi kunde ønske at faa fat i dem, lykkedes det sjældent, fordi de red fra os. Saadant noget maa ikke gentage sig, og derfor maa vi søge hen til Steder, hvor Hestene gennemsnitlig ere saa gode som de bruge dem i Udlandet. Det er beklageligt, at vi skulle løbe dem i Udlandet; men Pengene ere ikke derfor helt tabte. De Heste, vi ellers vilde have købt, blive solgte, og Opdrætterne ville faa Penge for dem; der er altsaa kun Tale om Forstellen. Efter den Interesse for rationel Halvblodsavl her i Landet, som er fremkommen paa mange forskellige Punkter, haaber jeg, at vi om 10—20 Aar ville kunne forsyne Rytteriet med en stor Del Heste. Det Argument, som den ærede Ordfører anførte, at de menige komme bedre til Rette med og synes bedre om den danske Hest, er ikke et Argument, som fra Krigsbestyrelsens Side har nogen Betydning, da den har Ansvaret for, hvorledes Rytteriet er forsynet med